

HET VERLANGEN

„Nou kwam je eens kijken hoe ik er aan toe ben.”

„Ja.”

„Nou, dat gaat best hoor, met een dag of wat ben ik weer op school. Ik vind het heel aardig, dat je gekomen bent. Ga zitten.”

Freek zette zijn tasch met boeken op den grond en ging op het puntje van een stoel zitten.

„Heb je zoo'n haast?” Van Leeuwen lachte.

„Nee meneer.” Freek schoof verder op den stoel.

„Zoo. Wil je thee?”

„Alstublieft meneer.”

Van Leeuwen greep het schellekoord dat boven de tafel hing en schelde. Even later verscheen Marie. „Och, krijg ik twee kopjes thee van je, allebei met suiker en zonder melk.”

„Ja meneer.”

Het hoofd verdween, de deur ging weer dicht.

Freek was nu wat minder gespannen en keek, nog niet geheel vrij, het groote studeer-vertrek rond. De wand tegenover hem was geheel bedekt door een boekenkast. Van den grond tot aan het plafond, rijden zich de boeken, netjes gerangschikt in vakken. Mat glansden de groene en rood leeren banden met hun gouden letters en vignetten. Hij voelde een neiging in zich opkomen op te staan, er heen te gaan, de titels te lezen en over de ruggen te strijken.

„En, bevalt 't je nog al?” vroeg Van Leeuwen lachend en met het hoofd in de richting van de kast wijzend.

„Prachtig.” Van Leeuwen glimlachte pijnlijk. De deur ging open. Marie kwam met de thee.

„Alstublieft meneer,” zei ze, het blad op de tafel zettend.

„Dank je Marie.” Ze verdween.

„Ga je gang Freek, neem een koekje.”

Hij nam er een, zijn hand beefde, wat hem ergerde.

„Is het zoo'n straf voor je?” „Nee meneer.” De man sloeg den jongen met een intense belangstelling gade. Een onverklaarbare opwinding maakte zich van hem meester.

„En vertel me eens, hou je van litteratuur?” Freek knikte. „En muziek?” „Nou!” Van Leeuwen lachte even.

„Speel je zelf ook.”

„Nee.”